

**Sabo Mišetić Bobaljević »Glušec«
(1529—1585)**

KO UMORIŠ ME, ... A kadar umoriš me, smrt, še tole stôri:
SMRT prav vse premagaj in nato pomori,
naj tvoja moč in slava
se vsepovsod priznava.

Izpusti svojih stisk najhujših vse krdelo,
naj koljejo in zemljo opustošijo naj celo,
da sled ljudi
za zmerom se izgubi,

da ga ne bo poslej, ki jokal bi vse dneve
in hodil k meni tožit svoje reve,
in me še v jami
motil bi s tožbami.

Naj pride ogenj, da bo vse zgorelo,
da nič ne uide in prav vse bo onemelo,
naj mine tudi duh,
vse bodi kamen suh,

naj morje in vse vode skraja prisušijo,
poginejo zveri, ki v vodah zdaj živijo,
naj kamenje popoka
tedaj od joka;

pa naj potres goré do temeljev pretrese,
poruši mesta, zemljo vso raztrese,
da sonce vrh nebá
vse blede vztrepeta;

da mesec in z njim zvezde v grenki bolečini
zgubijo vso lepoto, utonejo v temini,
da dan nič več ne sine
iz mraka in temine.

Da se nebesa in ves svet zdrobi na kose,
telesa z dušami pa zgrnejo v pekló se,
kjer večni ogenj tli
in stiske z njim vse dni;

da meni muke manjši del tedaj ostane,
 ko gledal vsakega bom muke neprestane,
 vedoč, da prav vsakdó
 z menoj okuša zlo;

da vsak spozna bolezen, trud, trpljenje,
 nemir in hrup, ječanje in ihtenje,
 in kaj je biti blažen
 in kaj poražen.

Ivan Bunić Vučić
(1591—1658)

MENI SE SRCE
 JE VNELO

Meni se srce je vnelo
 za dve takšni lepotici,
 kot jih ni nikdar imelo
 pred seboj oko v resnici.

Kar obe sem vzljubil hkrati,
 kar obe sta srcu mili,
 k eni so me laski zlati,
 k drugi očki pritegnili.

A obema sem zapisal
 ves mladostni žar nekdanji,
 hkrati mi obe bilí sta
 vse, kar zmore svet brezdanji.

Ej, katero zdaj izbralo
 si srce boš ponorelo,
 ko ni moč, da se razklalo
 bi in k vsaki poletelo?

Silvije Strahimir Kranjčević
(1865—1908)

IZZA SPUŠČENIH
 TREPALNIC

Nikdar lepše, kakor če takole
 prav nalahko, mehko sklonim glavo,
 a nekje šušti košata lipa
 in cvrči veselo vrabčja jata
 v mladi krošnji...